

[Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=433-15>.

2. Офіційний сайт Державного агентства України з інвестицій та розвитку / [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.in.gov.ua> — Заголовок з екрану.

3. Статистичні матеріали офіційного сайту Державного комітету статистики України / [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua> — Заголовок з екрану.

УДК 336:631.1

Р. П. Смоленюк,

канд. екон. наук, доцент кафедри фінансів,
ПВНЗ «Хмельницький економічний університет»

ІНВЕСТИЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АГРОПРОМИСЛОВОГО ВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ

Одним із засобів реструктуризації агропромислового виробництва є ефективний фінансовий механізм, за допомогою якого можливо вирішити ряд проблем. Головними на сьогодні фінансовими проблемами в агропромисловому виробництві є обмеженість фінансових ресурсів, висока собівартість продукції, низький рівень кредитування, відсутність інвестицій та монополізація цін на продукцію. Унаслідок цього досить проблемно вітчизняним виробникам бути конкурентоспроможними та виробляти продукцію належної якості відповідно до світових стандартів [1, с. 31].

Інвестиційно-інноваційне забезпечення аграрного сектору економіки перебуває в стадії становлення. Хоча інновації запроваджуються невисокими темпами, тоді як інвестиційний процес аграрного сектору економіки є невизначеним. Проблема залучення інвестицій в агропромислове виробництво водночас є гострою, і в той же час — стримується завдяки існуючим правовим нормам, що регулюють аграрний сектор. Насамперед мова йде про землю, як товар. Це вагоме джерело фінансового забезпечення аграрних підприємств. Якщо Україна орієнтується на ринкову економіку, тоді земля повинна бути товаром, а землі сільськогосподарського призначення — джерелом власного капіталу власне виробника сільськогосподарської продукції. Але є ряд проблем, і головна — це право власності на землю та її продаж. На сьогодні достовірно не відомо, скільки землі сільськогосподарського призначення виведено з такого статусу та продано попри існуючий

мараторій на продаж землі. На наш погляд, можна виділити такі основні проблеми, які пов'язані з формуванням повноцінного ринку землі:

- 1) створення єдиного державного кадастру земель придатних для сільськогосподарського виробництва;
- 2) створення єдиної методики оцінки і вартості землі в розрізі світових цін на землю;
- 3) створення системи земельних бірж та аукціонів, їх ліцензування та контроль за їх діяльністю;
- 4) нормативно-правове забезпечення земельних відносин та права власності на землю;
- 5) повернення не законно відчужених або проданих земель з 1991 року і по сьогоднішній день.

Коли буде вирішено вищевказані проблеми в комплексі, аграрний сектор може отримати близько 350 млрд дол. США власного капіталу від продажу землі. Це можливо за середньозваженої ціни у 9—10 тис. дол. США за 1 гектар.

На наш погляд, слід розглядати різні аспекти фінансового забезпечення агропромислового виробництва. Одним із пріоритетних напрямів є залучення інвестора. Без участі приватного інвестора навіть позбавлення підприємства від богів, наприклад, шляхом їх реструктуризації, як правило не дозволяє перейти до прибуткової роботи. Слабкий менеджмент, зношеність техніки і устаткування, нестача власних обігових коштів знову призводить до стану неплатоспроможності. Тому проблема пошуку інвестора є важливою при будь-якому варіанті реформування підприємства.

Реструктуризація сільгосппідприємства на основі залучення інвестора передбачає погашення інвестором боргів підприємства. Однак, при пошуках інвестора слід брати до уваги, що метою залучення інвесторів є не стільки вирішення проблем боргів, скільки технологічна модернізація господарства і впровадження сучасних методів менеджменту. Для того щоб визначити коло потенційних інвесторів, необхідно проаналізувати сукупність передумов, що визначають привабливість і доцільність інвестування в сільське господарство. Серед потенційних інвесторів можуть бути експортні торгові компанії, переробні підприємства, підприємства-постачальники енергії, техніки, устаткування, паливно-мастильних матеріалів, інших ресурсів, тобто представники агробізнесу, що зацікавлені у зниженні рівня своїх ризиків у відносинах з сільськогосподарськими підприємствами [2, с. 287].

Виходячи з вище розглянутих напрямів та проблемних питань, можемо зробити висновок, що вирішення пріоритетних

факторів фінансового забезпечення реструктуризації аграрного виробництва пов'язано із заходами з підвищення рівня менеджменту та пошуку нових джерел грошових потоків для забезпечення основних і оборотних засобів з метою підвищення ефективності функціонування господарств аграрного сектора.

Список літератури

1. Політика України в сфері сільського господарства, біоенергетики та харчової промисловості — дослідження, висновки та рекомендації / [Штрубенхофф Хайнс, Мовчан Вероніка, Бурковський Ігор та ін.]. — К.: Ін-т. екон. досл. та політ. конс-ій., 2009. — 383 с.
2. Реструктуризація та фінансове оздоровлення сільськогосподарських підприємств : посібник / [В. М. Бобік, М. О. Дзюба, Т. А. Жерібка та ін.]. — К.: Ер. Ес. Компані, 2005. — 480 с. — (Програма підвищення рівня життя сільського населення в Україні).

УДК 658.15

О. Б. Соколова,

старший викладач кафедри фінансів підприємств,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ У ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Фінансова стійкість підприємства є узагальнюючою якісною характеристикою його здатності забезпечувати процес розширеного відтворення в довгостроковому періоді, незважаючи на вплив негативних зовнішніх та внутрішніх факторів, на основі забезпечення зростання прибутковості при достатніх рівнях платоспроможності та кредитоспроможності. Нестійкий фінансовий стан є причиною низької інвестиційної привабливості, котра зменшує можливості підприємства щодо залучення фінансових ресурсів. Достатній рівень фінансової стійкості свідчить про здатність суб'єктів підприємництва мінімізувати негативний вплив зовнішніх факторів та генерувати чинники якісних змін у господарській діяльності.

Посткризовий період розвитку економіки України характеризується накопиченням дебіторської та кредиторської заборгованості вітчизняних підприємств, відсутністю достатніх об-